

Sadece İmanla Aklanma

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Gal 2:15-21; Ef 2:12; Flp 3:9; Rom 3:10-20; Yar 15:5, 6; Rom 3:8.

HATIRLAMA METNİ: “Mesih’le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu’na imanla sürdürüyorum” (Galatyalılar 2:20).

Geçen hafta gördüğümüz gibi, Pavlus, Petrus’un savunduğu ve sergilediği iman arasındaki uyum eksikliğinden dolayı Antakya’da herkesin önünde Petrus ile karşı karşıya gelmişti. Petrus’un bundan böyle eski putperestlerle yemek yememe kararı, olsa olsa onları ikinci sınıf Hıristiyanlar yerine koyduğunu göstermekteydi. Onun bu davranışı, onların gerçekten Allah’ın ailesinin bir parçası olmak ve tüm paydaşlığın bereketlerinden faydalanmak istiyorlarsa, öncelikle sünnet geleneğine itaat etmeleri gerektiğini ima etmekteydi.

Bu gergin durumda aslında Pavlus, Petrus’a ne söylemişti? Bu haftaki çalışmamız, neler geçmiş olacağının bir özeti olacaktır. Bu pasaj, Yeni Ahit’teki en kısaltılmış üsluplardan bazılarını içermekte olup, oldukça önem taşımaktadır, zira hem müjdeyi anlayabilmemize, hem de Pavlus’un Galatyalılar’a yazdığı mektubun geri kalanını anlamamıza temel olabilecek sözcükler ve ifadeler sunmaktadır. Bu anahtar sözcükler *aklanma*, *doğruluk*, *yaşamın işleri*, *inanç* ve yalnızca *iman* değil, aynı zamanda *İsa’ya imanı* içermektedir.

Bu ifadelerle Pavlus ne kastetmektedir ve bunlar bizlere kurtuluş planı hakkında ne öğretirler?

*22 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

“Aklanma” Sorusu (*Gal 2:15, 16*)

Galatyalılar 2:15’de, Pavlus şöyle yazmaktadır, “Doğuştan Yahudi olan bizler öteki uluslardan olan günahlılar değiliz”. Burada ne demek istiyor?

Pavlus’un sözleri, bağlamı içinde anlaşılmalıdır. Yahudi Hıristiyan kardeşlerini kendi tarafına çekme çabası içindeki Pavlus, onların da aynı fikirde olduğu bir konuyla başlamaktadır—Yahudiler ve diğer uluslardan olan imanlıların arasındaki geleneksel ayrımla. Yahudileri Allah seçmiş, onlara yasasını emanet etmiş ve onlar da O’nun ile antlaşma ilişkisi içinde olmanın yararlarından faydalanmışlardı. Buna karşın diğer uluslardan olan imanlılar günahkârdılar: Allah’ın yasası onların davranışlarını engellemişti ve onlar vaat antlaşmasının dışındaydılar (*Ef 2:12, Rom 2:14*). Öteki uluslardan olanlar açıkça “günahkâr” olarak adlandırılırken, Pavlus 16. ayette Yahudi Hıristiyanları, ruhsal imtiyazlarının onları Allah’ın önünde daha makbul yapmadığı konusunda uyarmaktadır, zira hiç kimse “yasanın gereklerini yaparak” aklanmaz.

Pavlus *aklanmak* sözcüğünü, Galatyalılar 2:16, 17’de dört kez kullanmaktadır. “Aklanmak” sözcüğüyle ne kastetmektedir? Çıkış 23:7 ve Yas 25:1’i göz önüne alın.

Aklamak fiili, Pavlus için anahtar bir terimdir. Yeni Ahit’te otuz dokuz kez geçmekte olup, bunlardan yirmi yedisi Pavlus’un mektuplarında yer almaktadır. Galatyalılar 2:16, 17’de geçen dört referans dahil olmak üzere, Galatyalılarda bu sözcüğü sekiz kez kullanmıştır. *Aklanma* yasal bir terim olup, mahkemelerde kullanılmaktadır. Yapılan suçlamalara karşı, kişinin masumiyeti kanıtlandığında geçerlilik kazanır. *Suçlamanın* karşıtıdır. Ek olarak, *adil* ve *doğru* sözcükleri aynı Grekçe sözcükten geldiği için, bir kişinin “aklanmış olması” o kişinin “doğru” olduğu anlamına da gelir. Bu nedenle aklanma, sadece af veya bağışlanmaktan daha fazla şeyi kapsar; kişinin doğru olduğunun pozitif yönde bir deklarasyonudur.

Ancak bazı Yahudi inananlar için, aklanma aynı zamanda bağlantısaldır. Allah ve O’nun antlaşmasıyla bağlantılıdır. “Aklanmış” olmak, aynı zamanda kişinin Allah’ın sözleşmeli topluluğunun, İbrahim’in ailesinin sadık üyesi olduğu anlamına gelmektedir.

Galatyalılar 2:15–17’yi okuyun. Pavlus burada sana ne söylüyor ve bu sözleri nasıl imanlı yaşantının bir parçası yapabilirsin?

Yasa'nın Gerekerini Yapmak

Pavlus, Galatyalılar 2:16'da üç kez kişinin “yasanın gereklerini” yaparak aklanmadığını söylemektedir. “Yasanın gereklerini yapmak” ifadesiyle ne söylemek istiyor? Şu ayetler (Gal 2:16, 17; 3:2, 5, 10; Rom 3:20, 28), bizlere bunu anlamamız konusunda nasıl yardımcı oluyor?

“Yasanın gereklerini yapmak” ifadesini anlamadan önce, Pavlus'un *yasa* sözcüğünden neyi kastetmiş olduğunu anlamamız gerekmektedir. *Yasa* sözcüğü (Grekçede *nomos*), Pavlus'un mektuplarında tam 121 kez geçmektedir. Allah'ın halkı için istemi, Musa'nın ilk beş kitabı, Eski Ahit'in tamamı ve hatta sadece genel ilkeler gibi çeşitli anlamlara gelebilir. Ancak Pavlus'un bunu kullanmasındaki başlıca kasıt, Allah'ın Musa aracılığıyla halkına vermiş olduğu tüm buyrukların bir koleksiyonu olmasıdır.

Bu nedenle “yasanın gereğini yapmak” ifadesi, ahlâki olsun, törensel olsun Allah'ın Musa aracılığıyla verdiği buyruklarda bulunan tüm koşulları içerir. Pavlus'un kastettiği şey, Allah'ın yasasını takip etmeye ve itaat etmeye çalışan biri ne kadar çabalarsa çabalasın, itaatimiz hiçbir zaman Allah'ın bizi aklamasına, O'nun huzurunda doğru olduğumuzu deklare etmesi için yeterli olamaz. Çünkü O'nun yasası hem düşüncede hem de eylemde kesin bir sadakati gerektirir—bazı zamanlar için değil her zaman için, sadece bazı buyrukları değil tüm buyrukları.

“Yasanın gereklerini yapmak” ifadesi, Eski Ahit'te ve Pavlus'un dışında Yeni Ahit'te geçmemesine rağmen, İsa'nın zamanında yaşamış olan Esseniler denilen bir grup Yahudi tarafından kopyalanan yazıların bir araya getirilmesinden oluşan Ölüdeniz Tomarları'nın 1947'de keşfedilmesiyle, onun anlamı konusunda şaşırtıcı bir onay su yüzüne çıkmıştır. İbranice yazılmış olsa da, tomarlardan birisi tam olarak bu ifadeyi içermektedir. Tomarın başlığı “Yasanın Önemli İşleri” olarak çevrilebilen, *Miqsat Ma'as Ha-Torab*'dir. Tomar, Yahudileri diğer uluslardan olanlardan ayıran birkaç husus dahil, kutsal şeyleri murdar etmekten korumak gibi birtakım dinî yasalardan bahsetmektedir. Sonunda yazar şöyle yazmaktadır, eğer bu “yasanın gerektirdiği işleri” takip edersen, Allah'ın huzurunda “doğru sayılacaksın.” Pavlus'un aksine, yazar okuyucusuna iman temelli değil, davranış temelli doğruluğu sunmaktadır.

Yaşantında Allah'ın yasasını ne kadar iyi tutuyorsun? Yasayı iyi bir şekilde tutman temelinde, Allah'ın önünde aklanmış olduğunun gerçekten hissediyor musun? (Bkz. Rom 3:10–20.) Eğer hissetmiyorsan neden ve yanıtın, Pavlus'un burada ne ima ettiğini anlamana nasıl yardımcı olabilir?

Aklanmamızın Temeli

“Öyle ki, Mesih’i kazanayım ve Kutsal Yasa’ya dayanan kişisel doğruluğa değil, Mesih’e iman etmekle kazanılan, iman sonucu Tanrı’dan gelen doğruluğa sahip olarak Mesih’te bulunayım” (Flp 3:9).

Yahudi Hıristiyanlarının, Mesih’e imanın önemli olmadığını telkin ettiği hüküme varmamamız gerekir; her şeyden evvel onların hepsi de İsa’ya inanyorlardı. Hepsinin de O’na imanı vardı. Ancak davranışları göstermekteydi ki, onlar imanın tek başına yeterli olmadığını düşünüyorlardı; sanki itaatimiz aklanma eylemine bir şey katacaktı gibi, itaatle *desteklenmeliydi*. Onların iddia ettiği aklanmaya, hem imanla hem de işlerle sahip olunabilirdi. Pavlus’un tekrar tekrar Mesih’teki imanı, yasaya dayalı imanla karşılaştırmasındaki tarz, onun bu tür bir “hem, hem de” türü yaklaşımına karşı sert muhalefeti göstermektedir. İman, sadece iman aklanmanın temelidir.

Pavlus için de iman basit bir soyut kavram değildir; o İsa ile ayrılmaz bir şekilde bağlantılıdır. Aslında Galatyalılar 2:16’da iki kez tekrarlanan “Mesih’e iman” ifadesi, herhangi bir çevirinin gerçekten kapsadığından çok daha fazlasını ifade etmektedir. Grekçe ifadede, aslında İsa’nın “imani” veya “doğruluğu” olarak yer almaktadır. Aslına uygun olan bu çeviri, Pavlus’un ifade ettiği, bizim yaptığımız yasanın gerekleri ile bizim adımıza Mesih’in gerçekleştirdiği, O’nun Kendi doğruluğu aracılığıyla (yani “İsa’nın doğruluğu”) bizler için yaptığı işleri kapsayan yasanın *işleyişi* arasındaki güçlü zıtlığı ortaya koymaktadır.

Sanki iman kendiliğinden övülmeye değermiş gibi, imanın bizzat aklanmaya katkı yapmadığını hatırlamak önemlidir. Aksine iman, Mesih’e tutunmamız ve böylece O’nun bizim adımıza işlemesidir. Bizler *kendi imanımız* temelinde aklanmayız, bilakis imanımız aracılığıyla kendimiz için talep ettiğimiz Mesih’in doğruluğunun temelinde aklanırız.

Mesih her bireyin yapmakta başarısız olduğu bir şeyi yaptı, o da şuydu: yaptığı her şeyde Allah’a sadık kalmak. Umudumuz Mesih’in doğruluğundadır, kendimizin değil. Bu, diğerleri yanında Protestan Reformu’nu tutuşturan büyük ve önemli bir gerçektir, Martin Luther yüzyıllar önce vaaz etmeye başladığında çok önemli olduğu gibi günümüzde de önemini koruyan bir gerçek.

Galatyalılar 2:16’ya ilişkin ilk Süryanice çeviri, Pavlus’un imasını en iyi şekilde nakletmektedir: “Bu yüzden insanın yasanın gereklerini yaparak değil, Mesih İsa’nın imanı ile aklandığını biliyoruz, ve bizler ona, Mesih İsa’ya inanıyoruz, yani onun imanı, Mesih’in imanı ile aklanabiliriz, yasanın gereklerini yapmaktan dolayı değil.”

Romalılar 3:22, 26; Galatyalılar 3:22; Efesliler 3:12; ve Filipililer 3:9’u okuyun. Bu ayetler ve yukarıda okuduklarımız, Mesih’in bizler için sadakatinin, O’nun Allah’a mükemmel itaatinin tek kurtuluşumuz olduğu hakkındaki muhteşem gerçeği anlamamıza nasıl yardımcı olabilir?

İmana İtaat

Pavlus, imanın Hıristiyan bir yaşam için kesinlikle temel olduğunu ortaya koymuştur. Bu, Mesih'te sahip olduğumuz vaatlere tutunabileceğimiz bir araçtır. Fakat iman tam olarak nedir? Neyi kapsar?

Şu ayetler bizlere imanın kaynağı hakkında ne öğretir? *Yar 15:5, 6; Yuhanna 3:14–16; 2Ko 5:14, 15; Gal 5:6.*

İçten bir dinî iman, her zaman Allah'a verilen bir yanıtıdır. İman, Allah talep ettiği için insanların günün birinde sahip olmaya karar verdiği bir tür his veya davranış değildir. Tam tersine gerçek iman, Allah'ın iyiliğine karşılık şükran ve sevgi hisleriyle etkilenmiş bir kalpten kaynaklanır. Bu yüzden Kutsal Kitap imandan bahsederken, bu iman her zaman Allah'ın aldığı inisiyatifini takip eder. Örneğin İbrahim olayında, iman Allah'ın yaptığı vaatlere onun vermiş olduğu bir yanıt iken (*Yar 15:5, 6*), Yeni Ahit'te Pavlus, imanın Mesih'in çarmıhta bizler için yaptığı şeyi fark etmemizden kaynaklandığını söylemektedir.

Eğer iman Allah'a verilen bir yanıt ise, bu yanıt neyi içermelidir? İmanın tabiatı konusunda şu ayetleri göz önüne alın. *Yuhanna 8:32, 36; Elç 10:43; Rom 1:5, 8; 6:17; İbr 11:6; Yakup 2:19.*

Birçok insan imanı “inanç” olarak tarif eder. Bu tarif sorunludur, zira Grekçe’de “iman” için kullanılan sözcük, “inanmak” fiilinden gelen bir isim biçimidir. Bir biçimi tarif etmek için bir diğerini kullanmak, sanki “iman, inanmaktır” demek gibi olur. Bize hiçbir şey söylemez.

Kutsal Yazı'yı dikkatli bir araştırma, imanının sadece Allah hakkında bilgiyi değil, aynı zamanda bu bilginin zihinsel uygunluğunu veya kabulünü de içerdiğini ortaya koyar. Bu, Allah hakkında kesin bir betimlemeye sahip olmanın neden çok önemli olduğunun bir gereğesidir. Allah'ın karakteri hakkındaki çarpık fikirler, aslında imana sahip olmayı daha da zorlaştırabilir. Fakat müjdeyi zihinsel olarak onaylamak yeterli değildir, zira bu duyguyla “iblisler bile inanır.” Gerçek iman aynı zamanda bireylerin yaşam tarzlarını da etkiler. Romalılar 1:5’de, Pavlus “imana itaat” hakkında yazmaktadır. Pavlus, itaatin iman ile aynı olduğunu söylemiyor. Gerçek iman, kişinin sadece zihnini değil, tüm yaşamını etkilediğini ifade etmektedir. Sadece kurallardan oluşan bir listeye karşılık, Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih’e adanmayı içermektedir. İman, ne yaptığımız ve nasıl yaşadığımız kadar, kime güvendiğimiz ve inandığımız ile ilgilidir.

İman Günahı Destekler mi?

Pavlus'a karşı yapılan ana suçlamalardan birisi de onun sadece imanla aklanma müjdesinin, insanları günah işlemeye teşvik etmesiydi (*Bkz. Rom 3:8, 6:1*). Hiç şüphesiz suçlayanların mantığına göre, eğer insanların Allah tarafından kabul edilmek için yasayı tutmaları gerekmiyorsa, nasıl yaşamaları gerektiği konusunda neden endişelensinlerdi ki? Luther de benzer suçlamalarla karşılaşmıştı.

Sadece imanla aklanma doktrininin, günahkâr davranışları teşvik ettiğine yönelik suçlamaya Pavlus'un yanıtı neydi? Gal 2:17, 18.

Pavlus, rakiplerinin suçlamalarına mümkün olan en sert ifadeyle yanıt vermişti: "Allah yasaklar!" Kişinin Mesih'e geldikten sonra günaha düşmesi mümkün olsa da, sorumluluk kesinlikle Mesih'e ait olamaz. Eğer yasayı çiğnediysek bunun sorumlusu da elbette bizden başkası olamaz.

Pavlus, İsa Mesih'le olan birliğini nasıl tarif etmişti? Bu yanıt, hasımları tarafından iddia edilen itirazları hangi tarzda çürütmekteydi? Gal 2:19–21.

Pavlus hasımlarının düşüncesini gayet mantıksız buluyordu. İmanla Mesih'i kabul etmek, değersiz bir şey değildi; kişinin yaşamında gerçek bir değişiklik olmasa da, Allah'ın kişiyi doğru saydığı sahte bir göksel oyun değildi. Tam tersine imanla Mesih'i kabul etmek oldukça radikaldir. Mesih ile—hem ölümü hem de dirilişi ile—tam bir birliği gerektirir. Ruhsal açıdan söylersek, Pavlus bizim Mesih ile çarmıha gerildiğimizi ve bencillikten kaynaklanan tüm günahkâr yollarımızın sona erdiğini söylemektedir (*Rom 6:5–14*). Geçmiş ile bağlarımızı radikal bir şekilde kesmiş oluruz. Artık her şey yenidir (*2Ko 5:17*). Ayrıca Mesih'te yeni bir yaşama diriliriz. Dirilmiş Mesih içimizde yaşar, bizleri günbegün daha çok Kendisine benzetir. Bu nedenle Mesih'te iman günah için bir bahane değil, bilakis yasayı temel alan bir dinde bulunana kıyasla, Mesih ile daha derin, daha zengin bir ilişkiye çağırır.

Yasanın işlevi olmaksızın, sadece imanla kurtuluş kavramı hakkında ne düşünüyorsun? Örneğin belki seni biraz ürkütüyor mu, günah için bir bahane olduğunu mu düşünmeye sevk ediyor—yoksa bununla mutlu musun? Yanıtın, kurtuluş anlayışın hakkında ne söylüyor?

EK ÇALIŞMA: “İnsanların imanla aklanma konusundaki yanlış düşüncelerine ve alaylarına yönelik tehlike bana tekrar tekrar sergilendi. Bu konuda Şeytan’ın özel bir tarzla akılları karıştırmak için çalıştığı yıllarca bana gösterildi. Allah’ın yasası üzerinde geniş çapta kafa yoruldu ve Kayın’ın sunusu gibi, İsa Mesih bilgisinden ve O’nun yasayla bağlantısından oldukça yoksun bir şekilde topluluğa sunuldu. Yöneticilerin kalplere ulaşmak için yanlış hareket etmesinden dolayı kurtuluş hakkında karışık, yalan yanlış düşüncelerle birçoklarının imanının engellendiğini gördüm. Yıllarca kafamı kurcalayan düşünce, Mesih’in atfedilen doğruluğu oldu...”

“Düşmüş insanın kendi iyi işlerine değer vermesinin olanaksızlığı hususunda, zihinlerde daha ciddi düşünülmesi, daha sık tekrarlanması veya daha sağlam tesis edilmesi gereken başka bir husus yoktur. Kurtuluş sadece İsa Mesih’e imanla olur.”—Ellen G. White, *Faith and Works*, S. 18, 19.

“Yasa doğruluğu talep eder ve bu günahkâra yasayla borçlandırılır; fakat o bunu iade etmekten acizdir. Onun doğruluğa erişmesinin tek yolu iman aracılığıyla. İmanla Allah’a Mesih’in erdemlerini getirebilir ve Rab, Oğlu’nun itaatini günahkârın hesabına yerleştirir. Mesih’in doğruluğu insanın başarısızlığının yerine kabul edilir ve Allah tövbekâr, inançlı ruhu kabul eder, bağışlar, aklar, ona sanki doğruymuş gibi davranır ve onu sanki Oğlu’nu severmiş gibi sever.”—Ellen G. White, *Selected Messages*, Kitap 1, S. 367.

TARTIŞMA SORULARI:

① Yukarıda alıntısı yapılan ilk pasajda Ellen G. White başka hiçbir hususun, imanla aklanmaktan daha çok vurgulanmaması gerektiğini söylüyor. Grup olarak yüzyıldan fazla bir zaman önce yazdığı bu yorumunun bugün bizler için uygulanabilir olup olmadığını ve mümkünse nedenini tartışın.

② Protestan Reformu’nu ve Luther’i düşünün. Zaman, yer ve şartlar farklı olsa da, Pavlus’un burada sergilediği gerçek, neden milyonlarca kişiyi Roma’nın ruhsal bağlarından özgür kılan çok önemli bir faktördü?

ÖZET: Antakya’da Petrus’un davranışı, eskiden putperest olanların önce sünnet olmadan gerçek Hıristiyan olamayacaklarını öne sürmekteydi. Pavlus böyle bir düşüncenin yanlışlığına işaret etmişti. Allah o kişinin davranışlarına bakarak hiç kimsenin doğru olduğunu ileri süremez, zira en iyi insan bile mükemmel değildir. Sadece Allah’ın bizler için Mesih’te yaptığı şeyi kabul etmekle, günahkârlar O’nun nazarında aklanabilirler.